

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11CoP/82/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2120207072
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 08. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Arnouldová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2120207072.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Arnouldovej a sudcov JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Fedora Benku, v právnej veci navrhovateľky (matky): A. A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. B. XX, D., zastúpená splnomocnencom: Palkovič advokátska kancelária, s.r.o., Kapitulská 20, Trnava, proti manželovi (otcovi): A. E. B., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom A. XX, F. - G., o rozvod manželstva a úpravu výkonu rodičovských práv a povinností na čas po rozvode k deťom: maloletý D. B., nar. XX.X.XXXX, bytom ako matka zastúpený kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Piešťany, pracovisko Hlohovec a medzičasom plnoletý H. B., nar. XX.X.XXXX, bytom ako matka, zastúpený splnomocnencom: Palkovič advokátska kancelária, s.r.o., Kapitulská 20, Trnava, o odvolaní otca proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 1. marca 2023, č.k. 31P/49/2020-477, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch III. a IV. **p o t v r d z u j e .**

II. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom, napadnutým odvolaním, súd prvej inštancie uložil otcovi povinnosť s účinnosťou od právoplatnosti výroku o rozvode manželstva do 31.12.2022 prispievať na výživu maloletého D. sumou 125,- eur mesačne a následne od 1.1.2023 sumou 80,- eur mesačne, vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky s tým, že otec ku dňu vyhlásenia rozhodnutia nemá nedoplatok na zročnom výživnom na maloletého D. za obdobie od 7.2.2022 do 28.2.2023 (výroky I. a II.), ďalej uložil otcovi povinnosť s účinnosťou od právoplatnosti výroku o rozvode manželstva do 31.12.2022 prispievať na výživu maloletého H. sumou 185,- eur mesačne a následne od 1.1.2023 sumou 200,- eur mesačne, vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky a povolil otcovi nedoplatok na zročnom výživnom na maloletého H. za obdobie od 7.2.2022 do 28.2.2023 vo výške 155,- eur uhradiť v splátkach 10 eur mesačne splatných spolu s bežným výživným s tým, že neuhradením ktorejkoľvek splátky riadne a včas sa stáva zročným celý dlh (výroky III. a IV.) a vo zvyšku návrh matky zamietol (výrok V.).

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil podľa ustanovení § 24 ods. 1, § 62 ods. 1, ods. 2, ods. 4 a ods. 5, § 75 ods. 1 Zákona o rodine, vecne tým, že o rozvode manželstva bolo právoplatne rozhodnuté rozsudkom č.k. 31P/49/2020-260 zo dňa 19.1.2022, ktorým súd tiež schválil rodičovskú dohodu, podľa ktorej maloletí boli zverení do osobnej starostlivosti matky a bolo upravené stretávanie otca s maloletým D.. V časti určenia výživného bolo z dôvodu podaného odvolania rozhodnutie zrušené uznesením Krajského súdu v Trnave č.k. 11CoP/33/2022-278 zo dňa 25.7.2022 a vrátené na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Podaním zo dňa 9.11.2022 zmenila matka svoj pôvodný návrh na určenie výživného a žiadala uložiť otcovi povinnosť do 31.08.2022 platiť výživné na maloletého D. vo výške 140,- eur mesačne a maloletého H. vo výške 160,- eur a od 01.09.2022 výživné na D. vo výške 150,- eur a H. vo

výške 210,- eur, okrem toho polovicu preukázaných jednorazových zvýšených nákladov maloletého H. na zubný strojček, a to do 3 dní od predloženia dokladu o zaplatení týchto nákladov matkou. Zvýšenie výživného zdôvodnila vyššími výdavkami maloletých v súvislosti s postúpením do vyšších ročníkov školy.

3. Súd mal preukázané, že manželia, ktorí majú spolu tri deti, spolu nežijú od 26.04.2021, kedy sa matka odsťahovala zo spoločnej domácnosti s maloletým H. a D. aj plnoletým I. (ktorý si v inom súdnom konaní uplatňuje voči otcovi nárok na určenie výživného vo výške 200,- eur mesačne a s účinnosťou od 1.9.2022 vo výške 270,- eur mesačne, konanie nie je právoplatne skončené). Otec sa s mal. D. stretáva podľa uzatvorenej rodičovskej dohody, s H. sa nestretáva vôbec, keďže syn ho odmieta.

4. Pri určovaní výživného na deti vychádzal súd zo sumy ustálených odôvodnených výdavkov detí, možností, schopností a majetkových pomerov rodičov i z rozsahu osobnej starostlivosti o dieťa. Súd zohľadnil aj výšku štátnych príspevkov na maloleté deti v podobe prídavkov na deti a daňového bonusu, ktoré poberá matka. U H., ktorý má v čase rozhodnutia 17 rokov a navštevuje tretí ročník gymnázia, ustálil súd jeho celkové odôvodnené mesačné výdavky podľa uplatnenia matkou na sumu v čase do 31.12.2022 vo výške 343,- eur, a následne od 1.1.2023 vo výške 412,50 eur mesačne. Súd vyhodnocoval dôvodnosť tvrdených výdavkov, pričom podrobne uviedol, ktoré prezentované výdavky a v akej výške uznal, ktoré z nich neuznal a z akých dôvodov. Celková suma matkou vyčíslených a súdom uznaných výdavkov na skoro plnoletého H. v sume 343,- eur mesačne, resp. 412,50 eur mesačne od 1.1.2023 je podľa názoru súdu sumou odôvodnených výdavkov maloletého, ktoré je potrebné každý mesiac bezpodmienečne pokryť, pričom po odpočítaní sumy daňového bonusu a prídavkov na maloletého od uznaných odôvodnených pravidelných výdavkov maloletého (343,- eur mínus 60,- eur a 412,50 eur mínus 110,- eur mesačne) súd dospel k sume 283,- eur mesačne do 31.12.2022 a 302,50 eur od 1.1.2023, ktorá predstavuje sumu výdavkov na maloletého, ktoré musia pokryť výživným samotní rodičia, pričom s ohľadom na výlučnú starostlivosť matky je otec tým rodičom, ktorý sa bude na úhrade výdavkov na maloletého podieľať vo väčšej miere. Po aplikácii judikatúrneho pravidla, že rodič, ktorý nemá maloleté dieťa v osobnej starostlivosti sa má podieľať na úhrade jeho výdavkov v rozsahu aspoň 2/3-ín (66,66%) pravidelných odôvodnených výdavkov, predstavuje suma výdavkov, ktorú by mal hradiť otec sumu 185,- eur mesačne do 31.12.2022 a sumu 200,- eur mesačne od 1.1.2023. Matkou poberaný daňový bonus na maloletého H. v sume 140,- eur mesačne za prvé tri mesiace roku 2023, ktorý súd nezapočítaval na výdavky maloletého v celej sume, iba v sume 50,- eur mesačne, pritom umožní z týchto prostriedkov pokryť i prípadné mimoriadne výdavky maloletého, napr. na mimoriadne zdravotné výdavky maloletého, ktoré matka osobitne nevyčísľovala a pod. Maloletý D. má v čase rozhodovania súdu 9 rokov, navštevuje 3 ročník ZŠ a po vykonaní dokazovania súd ustálil jeho celkové odôvodnené mesačné výdavky podľa uplatnenia matkou na sumu v čase do 31.12.2022 vo výške 293,25 eur, a následne od 1.1.2023 vo výške 321,40 eur mesačne, opäť po zistení konkrétnych potrieb dieťaťa a vyhodnotení opodstatnenosti výšky jednotlivých bežných aj mimoriadnych výdavkov. Po odpočítaní sumy daňového bonusu a prídavkov na maloletého od uznaných odôvodnených pravidelných výdavkov maloletého (293,25 eur mínus 85,- eur a 321,40 eur mínus 200,- eur mesačne) súd dospel k sume 208,25 eur mesačne do 31.12.2022 a 121,40 eur od 1.1.2023, ktorá predstavuje sumu výdavkov na maloletého, ktoré musia pokryť samotní rodičia. Súd zohľadnil skutočnosť, že o maloletého sa okrem primárnej starostlivosti jeho matky, stará i otec, a to v čase, kedy je mu určené stretávanie s maloletým (nielen každý druhý víkend, ale i každý druhý týždeň v stredu a vo štvrtok, ako aj počas prázdnin), a teda podiel otca, v akom sa má podieľať na výdavkoch maloletého by mal byť nižší, ako v prípade maloletého H., ale stále vyšší ako podiel matky. Za nevyhnutný podiel, v akom sa má otec vzhľadom na uvedené zúčastňovať na financovaní výdavkov maloletého súd tak považoval najmenej 60% odôvodnených pravidelných výdavkov maloletého, čo predstavuje za obdobie do 31.12.2022 sumu 125,- eur a po 1.1.2023 sumu 73,- eur.

5. Ohľadom pomerov matky bolo preukázané, že žije v spoločnej domácnosti s tromi deťmi (všetky ešte študujú) a od augusta 2022 aj s jej partnerom v dvojizbovom byte v D., ktorý patrí vlastnícky jej bratovi. Je veterinárka s dosahovanou priemernou mesačnou mzdou v čistom 1.598,- eur, matke bola pri vyporiadaní BSM zo strany otca vyplatená suma 80.000,- eur, z ktorej sumy časť 7.200,- eur použila na splatenie dlhu voči rodičom otca, zostatok plánuje použiť na obstaranie vlastného bývania. Otec žije v spoločnej domácnosti s partnerkou a jej dvomi deťmi v nájomnom byte v J.. Počas týždňa sa zdržiava v J., kde i pracuje a v čase, ktorý má určený na stretávanie s maloletým D., sa zdržiava väčšinou v rodinnom dome v F., ktorý po vyporiadaní BSM nadobudol do výlučného vlastníctva. Okrem nájomného 630,- eur otec uvádza splácanie pôžičky 500,- eur mesačne, výdavky na rodinný dom cca

100,- eur mesačne, otec vyčíslil svoje priemerné mesačné výdavky sumou 829,45 eur s podrobným rozpisom. Vlastní motorové vozidlo Citroen C4 Picasso, rok výroby 2013, motocykel Honda XL700V a v mesiaci december 2022 disponoval úsporami na podnikateľskom účte 5.454,- eur. V roku 2022 absolvoval viaceré dovolenky. Súd neprihliadal u otca na ním tvrdený výdavok v sume 500,- eur mesačne na splátky pôžičky 80.000,- eur (primárne na vyplatenie matky), ktorá mala byť čerpaná od súkromných (otcom neoznačených) osôb, keď otec ani na opakované sporovanie existencie tejto pôžičky matkou a ani na výzvu súdu nepredložil žiadnu zmluvu preukazujúcu jej čerpanie, preto súd na takýto tvrdený a nepreukázaný výdavok nemohol prihliadať. Pri určovaní výživného vychádzal z dokazovania preukazujúceho aktuálny čistý mesačný príjem otca z podnikania v roku 2022 v sume 1.064,- eur, okrem tohto príjmu mal v roku 2022 príjem z výkonu funkcie v dozornej rade 600,- eur ročne v hrubom (podľa daňového priznania po odpočítaní poistného v sume 534,- eur). Otec predložil v konaní i daňové priznanie za rok 2022 (čl. 374-382), avšak súd nevychádzal z údajov o príjme podľa tohto daňového priznania (kde by príjem otca vychádzal po odpočítaní dane nižším - cca v sume 994,- eur mesačne v čistom), keď ako uviedol i krajský súd, je zrejmé, že príjem vychádzajúci po odpočítaní dane a príslušných výdavkov v zmysle daňových priznaní nie je reálnym príjmom podnikateľa, ktorý si svoje výdavky v podnikateľskej činnosti reguluje sám, pričom pri rozhodovaní o vyživovacej povinnosti nemožno takto zistený príjem považovať za relevantný, keď tomu nezodpovedajú celkové majetkové pomery povinného rodiča. Súd tak konaní vychádzal z príjmu otca deklarovaného ním samotným na pojednávaní v sume celkom 1.108,50 eur, považujúc toto za pravidelný mesačný príjem, zodpovedajúci ním vykonávanej podnikateľskej činnosti, v tomto prípade (v sume 1.064,- eur) i presahujúci priemernú mzdu veterinárneho lekára, ktorá v roku 2021 bola v čistom 1.053,- eur. Zohľadnil ale aj vlastníctvo otca k rodinnému domu v F. v hodnote najmenej 160.000,- eur, ktorý majetok otec neefektívne využíva (iba počas stretávania sa s maloletým D., t.j. každý druhý víkend), hoci má deti odkázané na neho výživou a je jeho povinnosťou zabezpečiť dostatok finančných prostriedkov na ich výživu. Pri prenájme domu by pritom mohol svoj pravidelný mesačný príjem zvýšiť o sumu cca 700,- eur mesačne, ktorej sumy sa tak v zmysle § 75 ZR vzdáva bez dôležitého dôvodu. Stretávanie s maloletým D. v rodinnom dome nie je dôležitým dôvodom, keďže bydlisko otca a maloletého nie je také vzdialené (cca 69 km), aby neumožňovalo prevoz maloletého na víkendy do domácnosti otca, prípadne má možnosť tráviť stretnutia so synom u rodiny otca, ktorú má v F.. Pri určení sumy 700,- eur ako potenciálnej sumy nájmu nehnuteľnosti vychádzal súd z webových ponúk na prenájmy nehnuteľností v meste F., z decembra a februára 2023 z ktorých je zrejmé, že prenájom i menších nehnuteľností sa pohybuje na úrovni 700,- eur mesačne, pričom podľa údajov otca na pojednávaní ide o obývatel'ný, veľký dvojposchodový rodinný dom o rozlohe 200 m² (kúrenie drevom).

6. Súd vychádzal z pravidla, že súdom určené výživné povinnej osoby na všetky jej vyživovacie povinnosti sa má pohybovať v rozsahu 20-30% jej čistého príjmu (v závislosti od veku a potrieb detí), čo pri ustálenom príjme otca 1.808,50 eur predstavuje sumu 361,- eur až 540,- eur. Súd zohľadnil aj ďalšiu vyživovaciu povinnosť voči plnoletému synovi I. (kde v súdnom konaní je možné očakávať vzhľadom na vek a potreby tohto plnoletého syna určenie výživného na vyššej úrovni, resp. obdobnej staršiemu synovi H.) a podiel osobnej starostlivosti matky a ustálil ako primerané výživné na H. sumu 185,- eur mesačne za obdobie do 31.12.2022 a sumu 200,- eur následne a pre maloletého D. sumu výživného 125,- eur mesačne do 31.12.2022 a od 1.1.2023 sumu 80,- eur mesačne.

7. Keďže k právoplatnosti výroku o rozvoze manželstva došlo už dňa 07.02.2022, a teda súd vyživovaciu povinnosť otca určoval späťne od daného dátumu, vznikol (na rozdiel od prípadu mal. D.) pri výživnom na mal. H. nedoplatok vo výške 155,- eur, ktorý súd umožnil otcovi splatiť v splátkach vo výške 10,- eur mesačne.

8. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie otec a to proti výrokom III. a IV. Poukázal na to, že súd mu prvým rozsudkom uložil vyživovaciu povinnosť na H. v sume nižšej, ako to urobil po zrušení a vrátení veci odvolacím súdom, čo je v rozpore so zákonom, pretože súd nemôže vydať nové rozhodnutie, ktoré je pre odvolateľa nepriaznivejšie. Ďalej uviedol, že syn H. dosiahol medziasom plnoletosť a zanikla povinnosť osobnej starostlivosti. Mohol by žiť v otcovej domácnosti, kde by jeho výdavky predstavovali sumu 185,- eur mesačne, ale vybral si domácnosť matky, u ktorej má mesačné výdavky 420,- eur. Uviedol, že jeho priemerný mesačný príjem za rok 2022 bol 1.064,- eur v čistom, na potraviny minul v priemere 130,- eur mesačne, drogériu, obuv, oblečenie si nekupoval. Na výživu súhrne za rok 2022 na I., H. a D. uhradil 6.257,- eur, pričom na začiatku roka si musel požičať 3.000,- eur, aby to mal z čoho platiť. Jeho schopnosť platiť výživné je maximálne do výšky 330,- eur súhrne,

aby boli pokryté jeho najnutnejšie výdavky a to pôžička 500,- eur, strava, bývanie. Otec odmieta ďalšie zadlžovanie. Sumu 330,- eur za tri deti považuje za dostatočnú, deti sa majú prispôbovať životnej úrovni rodičov a nie naopak. Otec nesúhlasí s odôvodnením rozsudku v bode 14 a poukazuje na to, že bežne sú dostupné tričká za 2,50 eur, ponožky za 1,- euro, jogurt za 0,45 eur a rohlík za 0,13 eur, takže raňajky s jedným jogurtom a dvomi rožkami sú v hodnote 0,71 eur. Ak má matka nastavenú vyššiu životnú úroveň ako otec, potom za pokrytie zvýšených výdavkov zodpovedá ona. Súd nesprávne uprednostnil judikatúrne pravidlo pred ustanoveniami Zákona o rodine, v zmysle ktorých obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Schopnosti otca dosahovať príjem v jeho odbore sú na úrovni priemeru, podľa oznámenia Štatistického úradu SR bola priemerná mzda veterinárneho lekára v roku 2021 v čistom 1.053,- eur. Vlastní rodinný dom v F. vo výlučnom vlastníctve od 9.11.2022, motorové vozidlo Citroen C4 Picasso, rok výroby 2013 a motocykel Honda XL700V. Pôžičku od súkromných osôb, ktorú si zobral na nadobudnutie rodinného domu po vyporiadaní BSM spláca po 500,- eur a predstavuje pre neho záväzok na 24 rokov, pričom súdu zmluvy o pôžičkách nepredložil, nakoľko je viazaný mlčanlivosťou a v prípade porušenia by sa stal dlh splatným okamžite. Nie je logické, aby súd pochyboval o tejto pôžičke, nakoľko iný spôsob nadobudnutia takej čiastky v tak krátkom čase nebol predsa možný, keď banka mu odmietla úver poskytnúť z dôvodu straty za rok 2021. Súd si navyše protirečí, keď na jednej strane tento výdavok neuznáva ako nevyhnutný a zároveň v ďalšom bode uvádza, že vychádzal i zo skutočností, že otec je nesporne výlučným vlastníkom rodinného domu v F. a to po vyporiadaní BSM s matkou, ktorej na vyporiadanie vyplatil sumu 80.000,- eur a hodnota nehnuteľností vlastnených výlučne otcom je tak v sume najmenej 160.000,- eur. Bez pôžičky by nebol vlastníkom celej nehnuteľnosti, ktorú súd používa na vyčíslenie jeho finančných možností. Ďalej otec poukázal na to, že od 1.4.2023 je z jeho partnerky manželka, ich prenajatý byt v J. je 2-izbový a je dočasným riešením ich bývania, ktorým vyriešili dochádzanie manželkiných detí do školy a dochádzanie oboch partnerov do práce, čo by z rodinného domu v G., vzhľadom na fyzickú, časovú a finančnú náročnosť bolo nevhodné. Pokiaľ ide o efektívnosť nakladania s majetkom otec opakuje, že do novembra 2022 nemohol nakladať s majetkom vôbec, pretože bol v BSM a súčasne má zákaz nakladania s majetkom od exekučného úradu od februára 2022. Dom preto nemohol prenajímať a zvýšiť si tak príjem. Súd má vedomosť o tom, že žiadny príjem z prenájmu domu nemá a preto sa otec nemohol žiadneho príjmu vzdať. Dom je vykurovaný drevom, a preto nie je možné počítať s tým, že by si ho niekto prenajal. Úvahy súdu, kde by mal tráviť čas s maloletým sú takisto nereálne a súd by mal prihliadať na najlepší záujem maloletého, v ktorého záujme nie je aby trávil čas s otcom v aute, alebo v nevyhovujúcom byte v J.. Súd sa tiež nesprávne odvoláva na skutočnosť, že otec pozná prípad nájmu v G. za sumu 500,- eur mesačne s energiami, keďže na prípad jeho domu sa toto aplikovať nedá, navyše po odpočítaní energií a dane z príjmu by príjem z prenájmu bol asi 150,- eur. Otec nesúhlasí s ustálením jeho čistého príjmu na sumu 1.808,50 eur, pretože žiadnym príjmom z prenájmu nedisponuje a ak by aj dom mohol prenajať, bolo by to až od decembra 2022. Predať ho nemôže z dôvodu zmluvného zaviazania sa ponechania trvalého pobytu spoločných detí a matky v dome, čo je súčasťou zmluvy o vyporiadaní BSM, pričom do septembra 2023 je povinný ich trvalý pobyt na adrese nezrušiť pod sankciou 4.000,- eur. Pre matku, ktorá pracuje na pozícii, kde riadi obchodných zástupcov vo firme a deklaruje príjem v čistom 1.600,- eur, a ktorej partner má príjem 1.500,- eur, nepredstavuje žiadny problém zabezpečiť úhradu výdavkov na maloleté deti, pričom jej dobrú finančnú situáciu potvrdzuje aj to, že počas obdobia troch rokov využíva služby právnických kancelárií a svojmu partnerovi poskytuje ubytovanie bezodplatne. Otec z uvedených dôvodov a vzhľadom na dosiahnutú plnoletosť H. navrhol rozsudok vo výrokoch III. a IV. zrušiť a vrátiť na nové konanie okresnému súdu.

9. Matka v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhla rozsudok potvrdiť. Súd výdavky na H. riadne vyhodnocoval a nie všetky akceptoval berúc do úvahy bežné a obvyklé potreby dieťaťa v tomto veku. Matka neuvádzala žiadne položky, ktoré by znamenali navýšenie vyživovacej povinnosti otca v súvislosti s tým, kde H. žije, a ktoré by bolo možné znížiť tým, že by H. žil v inej domácnosti, matka neuplatnila žiadne náklady na bývanie ich spoločných detí. Ak otec tvrdí, že výdavky H. by mohli byť na inej úrovni ako ich ustálil súd, nešlo by o ich zrealizovanie, ale o ohrozenie fyzického vývoja H., či nezabezpečenie vzdelávania a rozvoja dieťaťa v oblastiach, ktoré preferuje. Výdavky, ktoré súd považoval za nadštandardné súd znížil, čo je zrejme z odôvodnenia rozsudku (napr. matkou uvádzaný výdavok na zubára, oblečenie, obuv). Matka súhlasí aj so spôsobom ustálenia príjmov otca zo strany súdu, súd správne prihliadol na možnosti, schopnosti a majetkové pomery rodiča, príjem otca totiž nezodpovedá jeho reálnym výdavkom a životnej úrovni. Otec je zdravý, má dostatočnú prax a kvalifikáciu na to, aby dokázal zabezpečiť primerané finančné prostriedky na výživu svojich detí. Otec vykonáva zárobkovú činnosť ako fyzická osoba podnikateľ v zmysle § 6 ods. 1, 2 zákona o dani

z príjmov, nevedie účtovníctvo podľa zákona o účtovníctve. Jeho daňová evidencia je zjednodušeným prehľadom položiek rozhodných pre určenie základu dane a daňovník potom nemôže žiadať, aby sa na výsledok hospodárenia nahliadalo rovnako ako na výsledok, ktorý podnikateľ vyčíslil pri vedení účtovníctva v zmysle zákona o účtovníctve. Matka už poukazovala na nezrovnalosti medzi príjmami a výdavkami otca, z ktorých jednoznačne vyplýva, že nie všetky príjmy, ktoré otec dosahuje, sú predmetom daňovej evidencie a preto súhlasí s tým, že výsledok hospodárskej činnosti otca z pohľadu určenia jeho vyživovacej povinnosti nemusí byť jediným číslom pre stanovenie tejto povinnosti otca. Súd správne prihliadol na majetkové pomery otca a výlučné vlastníctvo k rodinnému domu, pričom správne vyhodnotil dispozície s domom v G. na stretávanie sa s maloletým D. ako neefektívne, keďže otec má v G. aj pomerne početnú blízku rodinu, vrátane starých rodičov maloletého, s ktorými majú veľmi dobrý vzťah a nie je pre otca problém, aby trávil čas s D. napr. u starých rodičov. Ani vzdialenosť medzi D., kde maloletý D. navštevuje základnú školu a J. nie je taká, aby otec nemohol tráviť čas s maloletým v J. a dom v G. využiť na získanie ďalšieho príjmu. Pokiaľ ide o údajnú pôžičku vo výške 80.000,- eur matka uvádza, že otec nemusel brať na seba záväzok vyplatiť matku z BSM, nakoľko v čase ich jednaní matka prejavila záujem nadobudnúť tento dom pre seba s deťmi s možnosťou vyplatiť otca z hypotekárneho úveru z banky, takže otec nebol ničím nútený matku vyplatiť. Existenciu pôžičky ani splácanie splátky 500,- eur otec nikdy nepreukázal. Ak sa otec zaviazal na splácanie sumy 80.000,- eur po 500,- eur mesačne najbližších 24 rokov, ide v celkovom vyčíslení o splatenie sumy 144.000,- eur, čiže otec si túto údajnú pôžičku potom bral s úrokom na úrovni cca 5,5%, hoci pri úveroch zabezpečených nehnuteľnosťou sa v septembri 2022 pohybovala priemerná úroková sadzba cca na úrovni 2,5 až 2,8%, teda o polovicu nižšej. Ide o neprimerané riziko, ktoré otec takto na seba prevzal bez toho, a aby využíval na svoje bývanie túto nehnuteľnosť. Výdavok na údajnú splátku pôžičky preto nie je nevyhnutné vynaložiť. Dispozícia s rodinným domom v G., ktorý je výlučným majetkom otca, je teda neefektívna. Matka považuje za zavádzajúce aj tvrdenie, že by otec bol nútený požičať si na začiatku roka 2022 sumu 3.000,- eur na doplatenie splatného výživného, keď prevod, ktorý označuje ako údajnú pôžičku, realizovala súčasná manželka otca s poznámkou „ďakujem láska moja“, aj ďalšie prevody medzi účtami otca a jeho súčasnou manželkou tak nie sú dokladovaním existencie pôžičky otca, ale nasvedčujú skôr skutočnosti, že otec si cez účet už partnerky preposielať na podnikateľský účet peňažné prostriedky, ktoré zarobil a inkasoval v hotovosti a ktorá nevedie k daňovej evidencii, keďže aj zo životnej úrovne otca je zrejmé, že jeho reálne príjmy nie sú na úrovni príjmov deklarovaných. To, že životná úroveň otca nie je nižšia ako životná úroveň matky vyplýva nielen z vlastného majetku ale i z toho, že v rámci jarných prázdnin a pred Vianocami lyžuje v lyžiarskom stredisku v Roháčoch buď s maloletým D., ale aj s manželkou a jej deťmi, v lete pravidelne jazdí minimálne na 14-dňovú dovolenku do Chorvátska, na prelome septembra-októbra pravidelne surfuje v Dánsku, nepravidelne trávi dovolenky aj v Egypte, žije s manželkou v prenajatom byte v J. s nájomným cca 600,- eur mesačne, pričom podľa jeho vyjadrenia si plánujú nadobudnúť v meste J. väčšiu nehnuteľnosť vhodnú pre bývanie 5-člennej rodiny. Matka, ktorá je tiež vyštudovaná ako veterinárny lekár a pôsobí v tom istom segmente ako otec, je schopná pritom dosahovať príjem minimálne takmer 1.600,- eur mesačne v čistom a je toho názoru, že rovnakú možnosť, vzhľadom na doterajšie pracovné skúsenosti má aj otec, ktorý navyše pred výkonom samostatného povolenia veterinárneho lekára pracoval ako obchodný zástupca pre spoločnosť B., K., kde dosahoval vyšší príjem ako na súčasnej pozícii. Nie je pravda ani to, že by rodinný dom v G. otec nemohol prenajať kvôli trvalému pobytu matky a troch detí, otec totiž sám od nej vyžadoval riešenie jej bytovej otázky a po kúpe bytu v K. neumožnil matke, aby prehlásila trvalý pobyt maloletého syna D. na inú adresu, ako je adresa pobytu podľa dohody o vypořádání BSM.

Otec teda neurobil nič preto, aby svoj majetok využil efektívnejším spôsobom, čo nemôže byť na ťarchu oprávnených potrieb jeho detí. Pokiaľ ide o využívanie služieb advokáta, matka k tomu bola donútená konaním otca, jeho obštrukciami, nechotou na čomkoľvek sa s ňou dohodnúť, neustálymi protinávrhmi a odvolávaniami sa otca voči akémukoľvek rozhodnutiu, ako aj fakt, že otec zahmlieva skutočnosti týkajúce sa jeho príjmu.

10. Otec v odvolacej replike poukázal na výšku životného minima pre nezaopatrené dieťa, ktorá predstavuje 107,03 eur. Otcom v odvolaní uvádzané náklady potrebné na stravu dieťaťa sú reálne a presne také náklady vynakladajú na stravu pre deti žijúce v ich spoločnej domácnosti, pričom na nich nepozorujú žiadne príznaky nenormálneho fyzického vývoja. Namieta proti fabuláciám o tom, koľko by mohol zarábať, je na jeho vlastnom uvážení akú prácu chce vykonávať, koľko jej chce venovať času a koľko potrebuje peňazí. Matka zobrala otcovi všetky tri deti a tým prevzala na seba zodpovednosť za to, koľko mesačne deti spotrebujú peňazí. Keďže otec nemôže ovplyvňovať ich výdavky, nie je potom možné od neho žiadať, aby zarábal a žil tak, ako si predstavuje matka. Matka nemá žiadny argument

ani dôkaz o tom, že by mal vyšší príjem ako otec uvádza, hoci má k dispozícii všetky jeho účtovné doklady. Nehnutelnosť v G. od júna 2023 už otec nevlastní. Prevody z účtu K. L. na účet otca sú pôžičky, odkaz „ďakujem láska moja“ v popise platby vyplýva z toho, že manželka si tak nastavila platbu a potom ju len opakovala. Dovolenky za rok 2022 už súdu riadne vysvetlil. Riešenie bytovej otázky od matky nevyžadoval, akoby aj mohol, ale poukázal pred súdom na skutočnosť, že matka si do bytu, kde žila s tromi deťmi, nasťahovala partnera s 30 kilovým psom. Pokiaľ ide o tvrdenie matky, že otec neurobil nič preto, aby svoj majetok využil efektívnejším spôsobom otec uvádza, že svoj majetok využíval, aj bude využívať v súvislosti so starostlivosťou o ich deti. Matka dosiahla príjem za február 2023 vo výške 3.683,- eur v hrubom. Súd zamietol jeho žiadosť, aby matka predložila všetky výpisy z účtov, ktoré vlastní od roku 2020 a preto nemá vedomosť aké sú skutočné výdavky matky. Navrhol súdu, aby mu výživné na H. B. nepriznal, nakoľko je v rozpore s dobrými mravmi, čo odôvodnil tým, že tento dňa 31.3.2023 dosiahol plnoletosť a od konca apríla odmieta s otcom komunikovať, viackrát sa vyjadril, že nechce mať s otcom nič spoločné. Keď mu dňa 25.12.2022 otec prišiel zablahoželať k meninám, H. odmietol vôbec vyjsť z bytu a až na naliehanie matky vyšiel so slovami, že otec tam nie je žiadaný a aby odišiel. K otcovi sa správal hrubo. Dňa 6.2.2023 H. podpísal čestné vyhlásenie, ktoré je súčasťou spisu 31P/7/2023, v ktorom otca a jeho rodičov obvinil z páchania trestnej činnosti, ktorú si vymyslel a otcovi nezostalo iné, iba na neho podať trestné oznámenie. Konanie H. proti otcovi a jeho rodičom je v rozpore s dobrými mravmi, dehonestuje osobu otca, poškodzuje ho pred verejnosťou. Matka dňa 21.4.2023 pred Okresným súdom Trnava uviedla vo vyššie označenom konaní „ja sa nevyjadrujem o otcovi ako o psychopatovi, takto o ňom hovoria H. a I.“. Na základe uvedeného otec navrhol, aby súd výživné pre H. B. nepriznal.

11. Matka v odvolacej duplike zotrvala na svojom doterajšom vyjadrení. Doplnila, že otec porovnáva náklady na stravu 12 ročných detí jeho súčasnej manželky a vlastného dospelého 18 ročného syna, ktoré sa diametrálne líšia. Otec absolútne nechápe ustanovenie Zákona o rodine o povinnosti rodiča podieľať sa na výžive svojho nezaopatreného dieťaťa. Nie je pravdou, že by matka mala k dispozícii všetky doklady otca, ktoré uvádza vo svojej daňovej evidencii, otec nikdy nepredložil zmluvu o pôžičke, ani žiadny doklad o úhrade údajných splátok pôžičky, ktorú mal použiť na vyplatenie matky z BSM, sporné sú tiež pôžičky od jeho súčasnej manželky a absentujú niektoré výdavky a príjmy v evidencii otca. Je to práve otec, kto do dnešného dňa nepreukázal ani nevysvetlil podstatnú časť svojich príjmov a nepreukázal, že efektívne nakladá so svojím majetkom. Podľa listu vlastníctva č. XXXX pre obec F., katastrálne územie G., je zo záznamu zrejme, že prebieha vkladové konanie k predmetnému rodinnému domu na základe darovacej zmluvy, čo evokuje skutočnosť, že otec sa zbavuje majetku, ktorý súd bral do úvahy pri určení jeho vyživovacej povinnosti. V súvislosti s vyporiadaním BSM dala matka otcovi niekoľko alternatív a k zvolenému spôsobu vyporiadania, otec nebol nikým ani ničím nútený. Pokiaľ otec poukazuje na matkin príjem za február 2023 vo výške 3.683,- eur v hrubom, uvedená situácia nevznikla v dôsledku zvýšenia príjmu matky, ale z dôvodu, že pri výkaze do Sociálnej poisťovne došlo k chybe, čo aj bolo dokladované v konaní vedenom pod sp.zn. 27Pc/17/2021 potvrdením zamestnávateľa o príjme za rok 2023, ako aj doložením výplatnej pásky matky. Pokiaľ otec apeluje na dobré mravy vo vzťahu k synovi H. B., matka uvádza, že otec žiadnym spôsobom nepreukázal, že by sa H. voči otcovi dopustil konania, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi. V tejto súvislosti matka uvádza, že rozsudkom OS Trnava zo dňa 19.1.2022 č.k. 31P/49/2020-260 bolo uložené rodičom a synovi H. výchovné opatrenie a to podrobenie sa psychologickému poradenstvu, okrem iného za účelom obnovenia vzťahu otca, vtedy ešte s maloletým H.. Otec sa voči tomuto neodvolal a napriek existencii narušeného vzťahu medzi otcom a synom si túto súdom uloženú povinnosť nesplnil, na stretnutiach so psychologom sa nezúčastňoval s výnimkou jedného stretnutia na referáte, kde psychologičke uviedol, že ho má kontaktovať keď syn H. prejaví záujem o stretávanie sa s ním. Predmetné výchovné opatrenie uložené súdom tak absolvovala iba matka a H.. Otec uvádza situáciu z 25.12.2022 ako situáciu, pri ktorej mal mať snahu o obnovenie jeho vzťahu s H. a tiež to, že mu chcel blahoželať k meninám dňa 24.12.2022. Stretnutie sa však neodohrало otcom uvádzaným spôsobom a predmetom rozhovoru medzi otcom a synom nebolo ani blahoželanie k sviatku, ani priateľský vianočný rozhovor, ale prednáška otca o tom ako by mal syn reagovať v konkrétnych životných situáciách. Tiež je nepravdivé tvrdenie otca, že by H. vyšiel z bytu až na naliehanie matky a rovnako aj jeho tvrdenie, že by syn bol k otcovi pri tomto stretnutí hrubý. K čestnému vyhláseniu, ktoré otec predložil ako súčasť svojho vyjadrenia, matka uvádza len toľko, že toto bolo koncipované synom H. ako reakcia na skutočnosti uvádzané otcom v konaní vedenom pod sp.zn. 31P/7/2023 o týraní maloletého D., ako aj o zákazoch styku s ostatnou rodinou zo strany matky. Otec podal v tejto súvislosti na syna H., jeho brata I., ako aj na ich matku trestné oznámenie vedené na OR PZ Trnava. H. B. žiadnym spôsobom nedehtonostoval osobu otca ani jeho rodičov pred verejnosťou. Informácie, ktoré boli uvedené v čestnom vyhlásení H., ako aj I., a informácie z jeho svedeckej

výpovede v konaní vedenom na OS Trnava pod sp.zn. 31P/7/2023 boli H. poskytnuté výlučne za účelom dokazovania v konaní o zverenie maloletého D. do starostlivosti otca. Nejde v žiadnom prípade o verejné informácie. Matka dôrazne popiera, že by H. akokoľvek šíril informácie zo súdneho spisu. K údajným vulgarizmom H. na adresu otca matka uvádza, že opäť ide o nepodložené a vyfabulované otcove tvrdenia, ktorými sa snaží vzbudiť dojem, že jeho deti konajú v rozpore s dobrými mravmi. Nezájmem o rodiča, resp. odmietanie rodiča nie je v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe dôvodom na nepriznanie výživného pre rozpor s dobrými mravmi. H. sa voči otcovi nedopustil konania, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, naopak, je to otec, kto neučinil žiadne kroky k obnoveniu vzťahu so synom, dokonca ani neabsolvoval súdom nariadené výchovné opatrenie. Práve otec so synom nekomunikuje, neblahoželá mu k sviatkom, iniciuje trestné konania voči synovi, jeho bratovi, aj matke, uvádza nepravdy, rozporuje potreby detí, nesnaží sa o kontakt so synom iným spôsobom ako formou príkazov, poučovaní, obviňovaní a vyvodzovaní zodpovednosti. Záverom matka poukázala na znalkyňu, ktorá v posudku na otázku, či sú deti niekým, alebo niečím formované vo vzťahu k otcovi, konštatovala, že „z produkcie detí možno skôr uvažovať o ich vlastných skúsenostiach, ktoré formovali a formujú ich vzťahy k otcovi“. Matka je toho názoru, že narušenie vzťahu otca a syna nemožno pripisovať výlučne synovi a sankcionovať ho za tento stav a už vôbec nie za situácie, kedy otec neurobil žiadne kroky na zlepšenie ich vzťahu.

12. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP a § 7 ods. 1 Civilného mimosporového poriadku, ďalej len „CMP“) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce bez ohľadu na rozsah a dôvody odvolania (§ 65 a § 66 CMP) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je vecne správny.

13. Predmetom konania na súde prvej inštancie bol rozvod a úprava rodičovských práv a povinností k maloletým deťom na čas po rozvoze. Prvým rozsudkom zo dňa 19.01.2022 č.k. 31P/49/2020-260 bolo právoplatne (dňa 07.02.2022) rozhodnuté o rozvoze manželstva účastníkov konania a o schválenej dohode rodičov v časti osobnej starostlivosti o maloletého H. a maloletého D.. Rozsudok v časti výživného na maloleté deti bol na odvolanie otca zrušený uznesením Krajského súdu v Trnave zo dňa 25.07.2022 a vec bola v zrušenom rozsahu vrátená prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súd prvej inštancie rozhodol opätovne dňa 01.03.2023 pod č.k. 31P/49/2020-477, ktorým určil bežné výživné na maloletého D. aj H., ako aj nedoplatok vzniknutý od rozvozu manželstva a podmienky ich splácania.

14. Predmetom prieskumu odvolacieho konania je posúdenie správnosti rozhodnutia prvoinštančného súdu v jeho výrokoch III a IV, ktoré sa týkajú určenia výživného na maloletého H.. Odvolací súd poznamenáva, že H. B., ktorý nadobudol dňa 31.03.2023 plnoletosť, vystupuje v ďalšom konaní samostatne, pričom získava plnú dispozíciu so súdnym procesom v časti, ktorá sa ho týka. V tejto súvislosti súd poukazuje na rozhodnutie najvyššieho súdu R 2/1985, podľa ktorého ak súd v konaní o výživné maloletého dieťaťa rozhoduje až po dosiahnutí plnoletosti dieťaťa, je potrebné, aby plnoleté dieťa v konaní uviedlo, či aj na dobu po dosiahnutí plnoletosti nárok na výživné uplatňuje a v akej výške. V predjednávanej veci H. B. po dosiahnutí plnoletosti v priebehu odvolacieho konania súdu oznámil, že v predmetnom konaní si uplatňuje svoj nárok na výživné aj po dosiahnutí plnoletosti a to vo výške ako bolo určené napadnutým rozsudkom. Súd s ním preto ďalej konal ako s účastníkom konania so všetkými právami a povinnosťami, ktoré zákon účastníkovi konania priznáva.

15. Po preskúmaní napadnutého rozsudku, odvolacej argumentácie otca, vyjadrení ostatných účastníkov, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi súdu prvej inštancie obsiahnutými v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý sa veľmi podrobne vysporiadal so všetkými podstatnými tvrdeniami a výhradami otca, obsiahnutými následne aj v podanom odvolaní. Keďže odvolací súd v plnom rozsahu zdieľa závery prvoinštančného súdu a jeho argumentáciu, vyslovenú v napadnutom rozsudku, nepovažuje za dôvodné túto argumentáciu opakovať a preto za použitia ustanovenia § 387 ods. 2 CSP v podrobnostiach iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie napadnutého rozsudku. K odvolacím námietkam otca sa žiada dodať len nasledovné:

16. Otec v odvolaní vytýkal súdu prvej inštancie, že rozhodol v rozpore so zákonom, keď v jeho novšom rozsudku, vydanom po vrátení veci odvolacím súdom, určil otcovi na deti vyššie výživné než v prvom rozhodnutí. Odvolací súd k tomuto uvádza, že zákaz reformationis in peius (zákaz zmeny k horšiemu), ktorý je zakotvený v článku 16 bod 3 základných princípov civilného sporového konania spočívajúci v tom, že v konaní o opravnom prostriedku a v ďalšom konaní nemôže byť rozhodnuté nepriaznivejšie pre stranu, ktorá opravný prostriedok uplatnila, nie je možné na tento prípad aplikovať. V predmetnom konaní išlo len o otázku určenia primeranej výšky výživného, pričom vo veciach týkajúcich sa výživného na maloleté deti, na ktoré sa aplikujú ustanovenia Civilného mimosporového poriadku a ktoré môže začať aj bez návrhu, sa zásada zákazu reformatio in peius neuplatňuje.

17. Otec v ďalšom vytýkal súdu, že sa pri rozhodovaní opieral o nedostatočne zistený skutkový stav, skutočnosti, ktoré dokazovaním súd zistil, nesprávne vyhodnotil a dospel tak k nesprávnym záverom. Výhrady otca v odvolaní sa opierali o presvedčenie, že súd nezohľadnil zistené okolnosti tohto prípadu, náležite nevyhodnotil zistené skutočnosti týkajúce sa jeho schopností, možností a majetkových pomerov, súd podľa neho nesprávne vyhodnotil aj výdavky na maloleté deti, ktoré považuje za neprimerané a nereálne. Otec je tohto názoru, že skutočné príjmy a reálne náklady mu neumožňujú s ohľadom na jeho majetkové, osobné a zárobkové možnosti platiť súdom určené výživné na deti. Odvolací súd mu však nedal za pravdu, keď nemal dôvod sa nestotožniť so spôsobom, akým súd zistil a ustálil odôvodnené potreby dieťaťa ako aj možnosti a schopnosti rodičov, vrátane výživou povinného otca, pričom odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie považoval s ohľadom na výsledky vykonaného dokazovania súdom určenú výšku výživného za primeranú.

18. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP je daný vtedy, ak výsledok hodnotenia dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá postupu vyplývajúcemu z ust. § 191 CSP, pretože súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo súd nezohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a vyšli počas konania najavo, alebo tiež vtedy ak v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán alebo vyšli najavo inak, z hľadiska ich závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti a vierohodnosti je logický rozpor, alebo ktoré odporujú ust. § 195 až 210 CSP.

19. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti, či nepravdivosti tvrdených skutočností, vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Z tejto zásady vyplýva, že na nesprávnosť hodnotenia dôkazov možno usudzovať len zo spôsobu, akým súd hodnotenie vykonal. Ak nemožno v tomto smere vyčítať súdu žiadne pochybenia (napr. že výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia, alebo že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov nevyplývali alebo opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo), potom nie je ani možné polemizovať s jeho skutkovými závermi.

20. Podľa názoru odvolacieho súdu v danej veci súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie za účelom zistenia skutočného stavu, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedal postupu vyplývajúcemu z ust. § 191 CSP, pretože súd zobral do úvahy všetky podstatné skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, vrátane prednesov strán sporu vyplývali, zohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a vyšli počas konania najavo a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá pravidlám logického myslenia. V odôvodnení svojho rozsudku súd prvej inštancie jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty účastníkov konania, z akých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, a tiež ako vec právne posúdil, pričom odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má všetky atribúty vyžadované ust. § 220 ods. 2 CSP a nemožno mu nič vyčítať.

21. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

22. Podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

23. Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri ich uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí ale právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV.ÚS 252/2004).

24. Vychádzajúc z obsahu spisového materiálu, odvolací súd vyhodnotil preto námietky odvolateľa ako nedôvodné. Súd prvej inštancie celkom jednoznačne vzal do úvahy odôvodnené výdavky maloletých, príjmy oboch rodičov, ich reálne možnosti a schopnosti ako aj ich majetkové pomery, podrobil ich dôkladnej analýze a veľmi podrobne sa s nimi vysporiadal, pričom vzal do úvahy aj počet vyživovacích povinností, podiel na osobnej starostlivosti ako i všetky ostatné relevantné skutočnosti, majúce vplyv na výšku výživného, pričom postupoval v súlade so zákonnými kritériami pre určenie vyživovacej povinnosti (§ 62, § 75 Zákona o rodine), poukázal správne na rozhodovaciu prax súdov v otázkach výživného a prihliadajúc na všetky zistené okolnosti prípadu rozhodol správne. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že životná úroveň otca je minimálne na takej úrovni ako životná úroveň matky. Súdom stanovené výživné je aj podľa názoru odvolacieho súdu primerané tak odôvodneným potrebám detí, ako aj otcovým možnostiam, schopnostiam a jeho majetkovým pomerom, pričom odvolací súd poznamenáva, že na tomto závere nemení nič ani prípadný prevod jeho rodinného domu v G., keďže ak by išlo o prevod bezodplatný, uvedené konanie nie je možné posúdiť inak než vzdanie sa bez vážneho dôvodu majetkového prospechu (§ 75 ods. 1 Zákona o rodine) a v prípade odplatného prevodu ide o získanie finančných prostriedkov značného rozsahu, ktoré otcovi nepochybne umožnia súdom určené výživné uhrádzať bez akýchkoľvek problémov.

25. Námietku odvolateľa, že priznanie výživného na syna H. by bolo v rozpore s dobrými mravmi, vyhodnotil odvolací súd tiež ako nedôvodnú, keď neboli zistené dôvody pre postup v zmysle ustanovenia § 75 ods. 2 Zákona o rodine. Vyjadrenia detí (vrátane H.) k skutočnostiam v rámci prebiehajúcich súdnych konaní ohľadom starostlivosti o deti nemožno považovať za konanie v rozpore s dobrými mravmi, i keď by svojim obsahom boli namierené voči otcovi. Nejde o verejné vyhlásenia ale súčasť dokazovania v konaní, odhliadnuc od toho, že obsah tvrdení jednej či druhej strany nie je možné bez ďalšieho považovať za nepravdivý či klamlivý. Pokiaľ ide o opísaný incident pri pokuse o blahoželanie k meninám, otcom tvrdená nepatričnosť synovho správania bola matkou spochybnená, keď táto podala inú verziu a otec svoje tvrdenia ničím nepreukázal. Z obsahu spisu vyplýva, že otec už dlhšiu dobu má so synom zlé vzťahy, H. sa s otcom odcudzil už v čase maloletosti. Stav týchto vzťahov je výsledkom aj správania otca voči H., pričom napriek ingerencie súdu sa otec o nápravu vzťahu medzi nimi nepokúsil, keď neabsolvoval ani súdom nariadené výchovné opatrenie. Nakoľko vzťah animozity medzi otcom a synom je preukázateľne vzájomný (nielen syn s otcom, ale aj otec so synom nekomunikuje, inicioval voči nemu trestné konanie a pod.), pričom podiel otca na tejto situácii je významný, zároveň nebolo vydané žiadne rozhodnutie príslušným orgánom o tom, že by bol spáchaný trestný čin, či priestupok postihnutelný podľa osobitného predpisu ohľadom tvrdenia odvolateľa o H. konaní, preto odvolací súd nepovažoval za splnené podmienky pre nepriznanie výživného pre rozpor s dobrými mravmi.

26. Ďalšie odvolacie argumenty otca už odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu irelevantnú argumentáciu zachádzajúcu podrobne do nadbytočných detailov, nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie súdu, preto odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

27. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, vyhodnotiac odvolacie námietky otca ako nedôvodné, preto odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie za použitia ust. § 387 ods. 2 CSP ako vecne správne potvrdil.

28. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol za použitia ustanovenia § 396 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na ich náhradu.

29. Rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie ani na základe výzvy na plnenie (§ 379 ods. 1 a 2 CMP), môže mu súd uložiť pokutu do 1 000,- Eur (§ 382 ods. 1 CMP), rozhodnúť o zastavení výplaty rodičovského príspevku a prídavku na dieťa a príplatku k prídavku na dieťa (§ 383 ods. 1 CMP) alebo odňať maloletého tomu, u koho podľa rozhodnutia nemá byť a postarať sa o jeho odovzdanie tomu, komu bolo podľa rozhodnutia zverené, alebo tomu, komu rozhodnutie priznáva právo na styk s maloletým po obmedzený čas, alebo tomu, kto je oprávnený neoprávnené premiestneného alebo zadržaného maloletého prevziať (§ 386 ods. 1 CMP) a to všetko aj bez návrhu (§ 376 ods. 2 CMP).